

U S N E S E N Í

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců JUDr. Věry Šimůnkové a Mgr. Ing. Petra Šuránka ve věci žalobkyně **M. s.r.o.**, sídlem x, zastoupené JUDr. Ing. Tomášem Jíroutem, advokátem se sídlem Západní 31, Praha 6, proti žalovanému **Krajskému úřadu Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 5. 2015, č. j. 034703/2015/KUSK/OŽP/Vz,

t a k t o :

- I. Žaloba se odmítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Žalobkyni se ve lhůtě třiceti dnů od právní moci tohoto usnesení vrací soudní poplatek ve výši 3.000,- Kč.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) podanou dne 13. 7. 2015 domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 5. 2015, č. j. 034703/2015/KUSK/OŽP/Vz (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl její odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Kladna (dále jen „magistrát“), odboru životního prostředí ze dne 4. 2. 2015, č. j. OŽP/R/10/4240/14-17-Zem.201.1.1, a toto rozhodnutí potvrdil. Uvedeným rozhodnutím magistrát ve smyslu ustanovení § 11 odst. 2 zákona č. 334/1992 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu, ve znění zákona č. 64/2014 Sb. (dále jen „zákon o ochraně zemědělského půdního fondu“) v návaznosti na žádost žalobkyně o vystavení rozhodnutí o odvodu za odnětí zemědělské půdy rozhodl, že nelze vydat rozhodnutí o odvodech za odnětí zemědělské půdy ze zemědělského půdního fondu na pozemku p. č. x v k. ú. a obci Buštěhrad (dále jen „sporný pozemek“).

Z podané žaloby a stejnopisu napadeného rozhodnutí vyplynulo, že žalobkyni jako vlastníci sporného pozemku bylo vydáno magistrátem územní rozhodnutí ze dne 28. 3. 2008, č. j. Výst. 573/08/Hoř-2, o změně využití území na části sporného pozemku pro účely manipulační, výstavní a skladové plochy (dále jen „územní rozhodnutí“). Následně však dne 15. 9. 2014 magistrát vydal pod č. j. Výst./3907/14/328/Hoř. vyjádření, podle něž územní rozhodnutí pozbylo platnosti, protože ve lhůtě dvou let od jeho právní moci (16. 4. 2008) nebyla změna v užívání území v rozsahu podmínek územního rozhodnutí a dokumentace pro územní řízení provedena a ani zahájena.

Proti tomuto vyjádření a proti využití jeho závěrů v řízení předcházejícím vydání napadeného rozhodnutí žalobkyně brojí, ve vztahu k napadenému rozhodnutí však v zásadě namítá pouze tomu odpovídající procesní pochybení žalovaného [žalovaný měl podle jejího

názoru řízení přerušit a nechat přezkoumat vyjádření magistrátu podle § 154 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“)], aniž by bylo jakkoliv zřejmé, jak napadeným rozhodnutím bylo zasazeno do jejích veřejných subjektivních práv (právní sféry). Takové zasažení je navíc těžko myslitelné, když podstatou napadeného rozhodnutí je deklarace toho, že žalobkyni nebude vyměřen odvod do veřejných rozpočtů (nikoliv, že odvod vyměřen bude, resp. že tento odvod je vyšší než zákonem předpokládaný apod.), tj. že práva a povinnosti žalobkyně nebudou změněna; žalobkyni nebylo upřeno ani přiznání jakéhokoliv veřejného subjektivního práva nebo omezení jejích povinností. Žalobkyně ani neuvedla, že by jí napadené rozhodnutí vytvářelo nějakou překážku v její další činnosti a že by zasahovalo do její právní sféry.

Podle § 65 odst. 1 s. ř. s., kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen "rozhodnutí"), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.

Podle § 46 písm. c) s. ř. s., nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže byl návrh podán osobou k tomu zjevně neoprávněnou.

Jak vyplývá z ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. žalobou proti rozhodnutí správního orgánu lze napadnout jen taková rozhodnutí, která se přímo dotýkají veřejných subjektivních práv žalobce, resp. která jinak přímo zasahují jeho právní sféru (blíže viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42, publikované pod č. 906/2006 Sb. NSS).

V tomto případě se však napadené rozhodnutí právní sféry žalobkyně přímo nedotýká a žalobkyně nic jiného než procesní pochybení netvrdí. Soud proto žalobu odmítl jako žalobu podanou zjevně neoprávněnou osobou podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. (výrok I.).

Nad rámec uvedeného je třeba žalobkyni upozornit na to, že v případě, kdy je to nezbytné pro uplatnění jejích práv, může se obrátit na věcně a místně příslušný správní orgán, aby rozhodl, zda určitý právní vztah zanikl nebo zda trvá nadále [§ 142 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“)]. Jestliže žalobkyně hledá cestu, jak napadnout závěr magistrátu o zániku územního rozhodnutí, pak je třeba se vydat cestou podání návrhu na určení právního vztahu, kde se bude možné domáhat v rámci plnohodnotného správního řízení provedení dokazování o této otázce v odpovídajícím rozsahu. V návaznosti na takové řízení se žalobkyně bude moci také domáhat soudní ochrany, neboť konečné rozhodnutí, pokud by je považovala za nesprávné, nepochybně bude přímo zasahovat do její právní sféry. Nynější řízení, v němž bylo vydáno napadené rozhodnutí, však s ohledem na nedostatek dotčení veřejných subjektivních práv žalobkyně není tím řízením, jež by ve smyslu § 142 odst. 2 správního řádu nahrazovalo řízení o určení právního vztahu. Takovým řízením by bylo navazující řízení, jímž by žalobkyni nebyla přiznána určitá veřejná subjektivní práva (např. stavební řízení, které zde však nespíše nepřichází do úvahy), nebo jímž by naopak byly žalobkyni uloženy veřejné subjektivní povinnosti.

Druhým výrokem tohoto usnesení bylo rozhodnuto o nákladech řízení, a to v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s., podle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byli-li návrh odmítnut. Posledním výrokem soud rozhodl o vrácení zaplaceného soudního poplatku (3.000,- Kč) podle § 10 odst. 3 věty poslední zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o soudních poplatcích), a to ve lhůtě stanovené zákonem (§ 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích).

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve třech vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Bude-li zbytek soudního poplatku doplacen dříve než usnesení nabude právní moci, soud toto usnesení zruší (§ 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích).

V Praze dne 28. července 2015

Olga Stránská, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost: Nešporová